

Arrest

nr. 88 693 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SNAUWAERT, die loco advocaat K. LIEVENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Rodat dat gelegen is in de provincie Ningarhar. U bent Pashtu van etnische origine en bezit de soennitische geloofsovertuiging. U werkte sinds een aantal jaar als stoffenverkoper in uw district Rodat. Toen u enkele maanden aan de slag was, werd u door enkele Talibs tegengehouden in Banda. Ze verweten u een spion te zijn en voor de overheid te werken. Toen u dit ontkende, liet men u gaan. Zes maanden later gebeurde iets gelijkaardigs in Quza Qala. U werd een spion genoemd en ze vroegen u hen te brieven over wat in de regio gebeurde. Ze lieten u weten dat ze later nog met u zouden spreken. Een jaar later werd u opnieuw aangesproken door Talibs in Rokhano. Ze verlangden van u dat u naar de plaats zou gaan waar een aanslag op gouverneur Sherzai werd gepleegd en u hen briefte over wat daar gebeurde. Toen u vertelde dat u er niets mee te maken had, lieten ze u met rust. In de daaropvolgende

weken werd u regelmatig aangesproken door de Taliban. Ze wilden dat u hun commandant ontmoette en voor hen dienst deed. U weigerde dit telkens. Uiteindelijk werd u door hen meegenomen toen u van Amlokai kwam en vervolgens een kleine maand op een onbekende plaats vastgehouden. Ze wilden van u een talib maken die bereid was een aanslag te plegen. Uw vader slaagde er vervolgens in, met behulp van ouderlingen, u vrij te krijgen door een Talib om te kopen voor het bedrag van tweehonderdduizend afghani. Vervolgens verbleef u een maand bij uw oom in Kaboel alvorens Afghanistan te verlaten. Na uw vertrek werd er nog regelmatig geklopt op de deur van het huis van uw oom. Uw ouders ontvingen ook twee maal een dreigbrief. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië reisde u in ongeveer twee maanden naar België waar u zich op 22 juni 2011 vluchteling verklaarde. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een taskara (Afghaanse identiteitskaart) van uzelf en van uw vader, een dreigbrief van de Taliban, een brief van het districtshuis en een verkiezingskaart."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Taliban te moeten vrezen. Zo zou u herhaaldelijk aanvaringen hebben gehad met de Taliban. Wat die confrontaties met de Taliban betreft, legde u echter weinig geloofwaardige verklaringen af. Zo zou u telkenmale van hen het verwijt gekregen hebben bij de overheid te werken en een spion te zijn (CGVS, pp. 10-11). Dit is bevreemdend te noemen daar u per slot van rekening een ongeschoolde stoffenverkoper bent die niets van doen heeft met de overheid. Waarom de Taliban u steeds weer viseerde, is dan ook niet duidelijk. U gaf ook zelf aan geen idee te hebben waarom uitgerekend u bedreigd werd (CGVS, p. 11). Evenzeer is het opmerkelijk dat u aangaande de tweede en de derde confrontatie aanhaalde dat de Talibs van u verwachtten dat u informatie voor hen zou inwinnen (CGVS, p. 11-12). Tezelfdertijd liet u verstaan dat de Taliban de mensen geen keuze laat: men is verplicht met hen samen te werken of men wordt gedood, beweerde u (CGVS, p. 11). Later stelde u dat zij wilden dat u hun commandant zou ontmoeten en alles voor hen zou doen wat zij wilden (CGVS, p. 12). Desalniettemin lieten diezelfde Taliban u klaarblijkelijk gewoon opnieuw met rust toen u hen verklaarde dat u met de overheid niets te maken had, wat erg bevreemdend is (CGVS, p. 12). Wat meer is, gelijkaardige gebeurtenissen deden zich nog een vijftal keer voor maar telkenmale kon u eenvoudigweg weigeren met hen mee te werken (CGVS, p. 12). Deze voorstelling van de gebeurtenissen strookt dus helemaal niet met de wreedheid van de Taliban die u beschrijft en is aldus weinig geloofwaardig te noemen. Overigens maakte u nergens duidelijk welke informatie de Taliban precies van u verwachtte. Uw verklaringen blijken aldus erg vaag. Hoewel u bovendien enkele regionale Talibs bij naam kende, had u er geen idee van welke personen van de Taliban het dan wel op u gemunt hadden (CGVS, p. 10). Wat deze herhaalde confrontaties met de Taliban betreft, dient ook het volgende te worden opgemerkt. Zo maakte u tijdens het gehoor op het CGVS gewag van een aantal confrontaties met de Taliban in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan toen u gevraagd werd de gebeurtenissen op te sommen die uiteindelijk tot uw vertrek uit Afghanistan hebben geleid (CGVS, pp. 9-12). Er dient vreemd genoeg te worden opgemerkt dat u die feiten helemaal niet hebt vermeld tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 juni 2011 (DVZ, vragenlijst vraag 5). Nochtans werd u gevraagd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die tot uw vrees voor de Taliban geleid hebben. Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS bevestigde u dat u t.a.v. de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste feiten had vermeld (CGVS, p. 1). Als het CGVS u vroeg waarom die feiten dan niet vermeld staan in de vragenlijst houdt u vol dat u die zaken wel degelijk vertelde (CGVS, p. 14). U gaf echter toe dat u achteraf de vragenlijst onder ogen kreeg en tekende ter goedkeuring. U had dus de vragenlijst kunnen aanpassen of tenminste het CGVS bij aanvang van het gehoor hiervan op de hoogte brengen toen men u hier expliciet naar vroeg. Dat u het niet nodig achtte dit te doen, ondermijnt de ernst van uw asielrelaas. De (niet vermelde) confrontaties liggen ten slotte aan de basis van uw kidnapping

die leidde tot uw vertrek uit Afghanistan. Verder zou u alsnog gekidnapt zijn en door de Taliban een kleine maand zijn vastgehouden (CGVS, p. 13). Ook nu bleken uw verklaringen hierover niet geloofwaardig. Zo had u er vooreerst geen idee van waar u werd vastgehouden noch wist u door wie (CGVS, p. 13). De mensen die u vasthielden zouden u niet gezegd hebben wie ze waren. Verder beweerde u dat het zeker de bedoeling was dat u een Talib werd en een aanslag pleegde (CGVS, p. 13). Als u gevraagd werd hoe u dan van dit voornemen afwist, verklaarde u vaag dat dit is wat u hoorde omdat ze het altijd zo doen met iedereen (CGVS, p. 14). Dergelijke verklaringen getuigen allerminst van een individueel doorleefd gebeuren. Ook de wijze waarop u er zou in geslaagd zijn aan de Taliban te ontkomen, is weinig geloofwaardig te noemen. U beweerde dat uw vader via oudere mensen met een bereidwillige Talib had onderhandeld om u vrij te krijgen. U had echter helemaal geen concrete informatie over de wijze waarop dit in zijn werk is gegaan, wat erg merkwaardig is. Er kan immers vanuit gegaan worden dat u dit later wel eens ter ore zou zijn gekomen tijdens gesprekken met familieleden. Bovendien had u er geen idee van wie de ouderen waren die als tussenpersonen fungeerden noch kon u verduidelijken met welke Talib er werd onderhandeld (CGVS, pp. 13-14). Over dit alles kan een begin aan informatie van uwentwege verwacht worden indien deze feiten werkelijk op de waarheid zouden berusten. Verder legde u ter staving van uw asielrelaas een dreigbrief van de Taliban voor. U bleek echter de inhoud van die brief niet te kunnen toelichten. Ook dit roept vragen op over de ernst van uw asielmotieven. Indien deze brief werkelijk op u betrekking had, kan aangenomen worden dat u zich enigszins informeerde over de inhoud ervan. Tevens wist u niet wanneer uw familieleden die brief in Afghanistan hadden ontvangen (CGVS, p. 14). Dezelfde zaken stelde het CGVS vast aangaande de brief van het districtshuis die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas (CGVS, p. 15). Aan de authenticiteit van deze stukken kan bijgevolg ernstig getwijfeld worden. Bovendien leiden tot het besluit dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Er dient in deze te worden opgemerkt dat u buiten het district Rodat over een verblijfsalternatief binnen het land beschikt. Verschillende van uw omen en neven zijn woonachtig in de stad Kabul (CGVS, p. 8). U verbleef ongeveer een maand bij één van hen alvorens u Afghanistan verliet (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt dat u over een familiaal netwerk in de hoofdstad Kabul beschikt (CGVS, p. 8). Bijgevolg kan aangenomen worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen teneinde de onveilige situatie in Nangarhar te vermijden. In casu dient dan ook de situatie in Kabul bekeken worden. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet

aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het bevreemdend is dat de taliban hem verweten bij de overheid te werken en een spion te zijn, terwijl hij een ongeschoolde stoffenverkoper is die niets van doen heeft met de overheid, en dat het ook helemaal niet duidelijk is waarom de taliban hem steeds weer viseerden. Verzoeker geeft geen verklaring voor deze vaststellingen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het bevreemdend is dat verzoeker verklaarde dat de taliban wilden dat hij voor hen werkte en hun commandant ontmoette en dat de taliban je geen keuze geven, maar dat hij wel vier of vijf keer weigerde om met hen mee te doen en de taliban hem ook telkens lieten gaan. Ook voor deze vaststelling geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt ook ondermijnd door het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel zijn ontvoering door de taliban heeft vermeld maar niets zegde over zijn problemen met de taliban tijdens de jaren ervoor. Dit is zeer opmerkelijk omdat die problemen juist hebben geleid tot zijn ontvoering. Bovendien gaat het om ernstige feiten aangezien verzoeker verschillende keren hard werd geslagen (gehoorverslag, 10-11). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker deze feiten bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld omdat hem werd gevraagd om het kort te houden en enkel de belangrijkste zaken te vermelden, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt. Ook zijn betoog dat hij de tolk niet verstond en dat hij zich afvraagt of zijn woorden wel juist zijn vertaald, kan niet als verklaring gelden. Verzoeker heeft immers noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal vermeld dat hij de tolk niet verstond. Bovendien kan dit niet verklaren waarom hij tijdens zijn eerste gehoor een groot deel van zijn asielrelaas weglief.

De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet duidelijk kan zeggen waarom ze hem een maand vasthielden en wat ze juist met hem van plan waren. Verzoeker stelt weliswaar dat het hun bedoeling was dat hij een talib werd of dat hij een aanslag pleegde maar op de vraag hoe hij dat wist antwoordde hij dan weer erg ontwijkend dat hij dat hoorde en dat ze dat altijd zo doen met iedereen (gehoorverslag, 13-14). Dit is weinig aannemelijk en getuigt niet van een doorleefd relaas.

Verzoeker kon ook niet zeggen met welke talib over zijn vrijlating werd onderhandeld en welke ouderen als tussenpersonen optraden. Nochtans mag worden verwacht dat verzoeker hierover meer informatie zou kunnen geven. Zijn vader regelde immers zijn vrijlating en verzoeker verbleef nog ongeveer een maand in Afghanistan vooraleer hij naar het buitenland vertrok. Hij had dus de mogelijkheid om zich hierover te informeren.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het bedrag van het losgeld. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn vader twee miljoen afghani betaalde terwijl hij bij het Commissariaat-generaal over 200.000 afghani sprak.

De brieven die verzoeker overlegde kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. De brieven nemen immers niet weg dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn gebleken. Bovendien wist

verzoeker niet eens wat er in de brieven stond, terwijl deze brieven van groot belang zijn om zijn vrees te kunnen bepalen, zodat mag worden verwacht dat hij zich informeert over de inhoud van deze brieven. Het feit dat verzoeker een analfabeet is, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker had de brieven immers kunnen laten voorlezen door iemand die wel kan lezen. Bovendien mag worden verwacht dat verzoekers familieleden meer over de inhoud van de brieven zouden kunnen vertellen. De brief van het districtshuis is volgens verzoeker immers op vraag van de ouderen opgesteld. De dreigbrief van de taliban hadden verzoekers familieleden op zijn minst kunnen laten voorlezen.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker in Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt. Volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Afghanistan, en in Kaboel in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die voor de burger die daar louter aanwezig is een reëel risico op ernstige schade inhoudt (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal in het administratief dossier blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel geen situatie bestaat van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kaboel onder de effectieve controle van de regering staat. Verder is Kaboel voor verzoeker op een veilige manier toegankelijk via de internationale luchthaven. Gelet op deze rechtspraak, de richtlijn van UNHCR en de informatie in het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij niet voor altijd bij zijn familie in Kaboel terecht kan, verandert hier niets aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER